

שנה בחיים / מתנה שנתתי לעצמי

כמה מכם עושים בדיוק מה שהם אוהבים לעשות?

אני מתכוונת חיים באמת?

כמה מכם לא עושים את זה?

האם תתחילו לחשוב על הסבה מקצועית ביום ראשון?

בספר 'המוות חשוב לחיים' שואלת אליזבת קובלר-רוס - רופאה פסיכיאטרית את קהל מאזיניה.

.....

הרבה שנים שאני עוסקת בתרבות ובאומנות. מבחירה מודעת ואהבה. מגע עם קהל שונה ומגוון.

אני בת קיבוץ: בית ילדים, לינה משותפת, חיים צפופים מאוד בקבוצה של 18*7*24 שנים.

מגיל 0 ועד גיל 18 אני מוקפת בקבוצה אחת גדולה והרבה קבוצות משנה. וזה מאוד משנה.

ואנחנו – כולנו, מתנהלים בקבוצות שונות ומשונות. את רובן אנחנו לא בוחרים, את חלקן כן. את רובן אנחנו לא מנהלים. את חלקן אנחנו יוצרים בשותפות ומנהלים בשותפות מתוך בחירה מתחדשת.

בקשר עם אנשים, יש רבדים שונים, ניתן לנוע למקומות שונים – אם יודעים למה ולכן רוצים להגיע.

ישנה 'שפת סימנים' לפי דבריה של קובלר-רוס, איתה ניתן להתנהל במדויק בחיים. לדעת לקרוא את עצמך ואת האחר ולהתנהל ממקום של הכרה ובחירה.

מתוך רצון לרכוש כלים לעבודתי עם אנשים, לחדד הבנה של דינאמיקות אישיות ובינאישיות ויכולת לכוון באופן מושכל את התנהלותי האישית והמקצועית, אחרי הרבה שנים של בריחה מודעת ולא מודעת מהתמודדות עם נושא הקבוצה, הבנתי כי נושא הנחית הקבוצות יכול לתת מענה לכל הנושאים הללו. ואז שמעתי על התכנית להנחיית קבוצות בטבע (ODT) במכללת אורנים.

מיד ידעתי באינטואיציה שהשילוב בין ההנחיה והעבודה בטבע ועם הטבע – יש בו ערך רב.

לא שערתי כמה משמעותית תהיה שנת הלימודים עם צוות אנשי מקצוע המעולים וקבוצת המשתתפים הגדולה והמיוחדת.

לא שערתי שהיא תעורר כל כך הרבה 'שדים' שנחו שנים בי ובמשתתפים רבים מאיתנו.

מתנה לעצמי

באמצע החיים, אנשי הדרכה, אנשי שיווק ותקשורת, אנשי טיפול, אנשי עמל – מגיל 26 ועד 62, התקבצנו לנו יחד. נתנו לעצמנו מתנה של יום בשבוע.

מראה מראה שעל הקיר.... או 'מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר...'

הקבוצה כהיכל של מראות.... אחד הנושאים הראשונים שלמדנו בהנחיית קבוצות.

מי במראה? מה משתקף במראה, מי משתקף במראה

אחרי חודשיים בקורס 'מזרקנו' למים עמוקים. נתבקשנו לגבש קבוצה להנחיה. להתחיל בתהליך – זאת אומרת להתחיל להנחות.

רובנו אנשים בוגרים שמביאים איתנו להתנסות החדשה הרבה ניסיון חיים, כישורים, כישרונות וכוחות. ועם זאת – אנחנו עומדים על סף משימה חדשה ומשתהים.

עולות שאלות מהותיות – איזו יכולת יש לנו לקחת קבוצת אנשים, לנהל ולהתנהל איתה?

מה מידת האחריות שלנו? מי בכלל אמר שזה אפשרי.....

ליבת, מנחת הפרקטיקום מתבוננת בנו ומחייכת בביטחון מלא – תחילת הדרך מוכרת והמשכה רצופה בהפתעות. וכמו בהיפוך תפקידים, אנחנו המבוגרים האחראיים מקבלים את ברכת הדרך לצאת למסע הגילוי שלנו.

מסע הגילוי שלנו – שלי.

זו הכותרת הנכונה לשנה המופלאה שחוויתי במהלך השנה.

בכלל חשבתי לפתוח את דברי במילים אלו:

מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר ?

את אותם הדברים ?

אבל ?

לאט ?

קבוצה של אנשים נפלאים מתקבצת לה באמצע החיים. לבחינה, להעשרה, לחיזוק, להפוגה. להתנסות דואלית חדשה או מחודשת בהיבט של מונחה ומנחה.

בהיבט של היכל מראות פנימי וחיצוני.

מעניין...

אם אתם הקוראים, צעירים והדרך הסלולה נראית מאוד ברורה – אולי אבדתי אתכם בשלב הזה.

אם כבר למדתם שהחיים מורכבים ממסלולים מקבילים, מצטלבים, נפרדים ומקריים – תבינו את היכולת של אדם בוגר ולמוד ניסיון חיים אישי ומקצועי, לבחון, לאפשר לעצמנו התנסות מקצועית ואישית כזרז לעוררות ושינוי.

בקבוצת ההתנסות שלנו עבדנו עם אנשים בעלי צרכים מיוחדים ואת אחת המתנות הגדולות של הקורס קבלתי מהם במפגש הסיום.

ישבנו בשעת ערב חשוכה אחרי ארוחה שבישלנו יחד בפוייקה על המדורה, על מחצלת בחורשת אורנים. במרכז המחצלת קלפים ציוריים. בקשנו מכל אחד לבחור שני קלפים:

קלף אחד – שמייצג משהו שלמד על עצמו במהלך המפגשים

קלף שני – שמייצג משהו שלוקח איתו הלאה

וסשה, שייצג את הדמות המתנגדת כמעט לאורך כל המפגשים, בחר קלף של זאבים אימתניים ואמר במילים אלו:

"בלהקה משתפים פעולה. השגנו עבודת צוות – הצלחנו. זו הייתה הפואנטה של המפגשים, לא? זה לקח לחיים – לעבוד כצוות, כי קודם עבדתי לבד".

אמר מי שמוגדר כבעל תסמונת אספרגר....